

Povzdychnutie nad márnosťou ľudského života

Žalm 39

A hľa, dal si mi dní na šír niekoľko dlaní a môj vek je pred tebou ako nič.

Áno, všetko je márnosť, i každý človek, čo i ako pevne stojí.

Áno, vskutku je márnosťou každý človek.

Akokoľvek veľký, slávny, mocný, úspešný a bohobojný muž bol kráľ Dávid, aj on prežíval vo svojom srdci, vo svojej duši trápenie a muky. Kráľ Dávid poznal Boha a chodil pred jeho tvárou. Ostríhal svoje cesty, svoju bohobojnosť, dával si pozor, aby nechodil po cestách bezbožných: „Povedal som: Budem pozorovať na svoje cesty, aby som nezhrešil svojím jazykom; budem strážiť svoje ústa, aby mali uzdu, dokiaľ bude predo mnou bezbožný“ (Žalm 39:2). Napriek svojej zbožnosti však aj Dávid prežíval vnútorné súženie: „Ale moja bolesť sa búrila. Moje srdce sa rozpálilo v mojom vnútri a keď som rozmýšľal, zanietil sa vo mne oheň“ (verše 3-4). To trápenie jeho srdca súviselo s otázkami zmyslu ľudského života. Dávid túži vedieť, ako dlho bude žiť, koľko času života tu na zemi mu Boh vymeral a aký bude jeho koniec: „Daj mi znáť, ó, Hospodine, môj koniec, a aký je výmer mojich dní, aby som vedel, ako rýchlo sa pominiem“ (verš 5).

Väčšina ľudí žije tak, ako keby koniec života nemal nikdy prísť. Ako kráčame životom a realizujeme svoje životné plány a túžby, nemyslíme na koniec toho všetkého. Keby sme poznali, koľko dní nám ešte zostáva, asi by sme žili svoje životy inak, každý jeden deň by sme dobre zvážili, ako ho strávime, čo v ňom vykonáme. Koľkokrát sme zostali prekvapení či zaskočení, keď sa v našom okolí niekto pomínul náhle, neočakávane, v mladom veku. Nestihol dobehnúť svoj životný beh tak, ako si naplánoval. Nestihol zrealizovať všetko, čo chcel. Nestihol si užiť všetko, po čom túžil. Príliš rýchlo zanechal svojich blízkych, ktorých ľúbil.

Každému človeku je uložené raz zomrieť (Židom 9:27). Ale ľudia na to nemyslia každý deň, obzvlášť ak sú mladí a plní vitality. Ak by na to mysleli, možno by to inak formovalo ich životy. Ale v Božom slove, kde je napísané, že každému je uložené raz zomrieť, je napísané aj to, že za tým nasleduje Boží súd: „A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd“ (Židom 9:27). Na túto skutočnosť väčšina ľudí nemyslí, pretože ani neverí, že by jestvoval Boží súd. Bud' neveria, že existuje Boh, ktorý stvoril celý svet, dal im život a je spravodlivým Sudcom, alebo aj pripúšťajú, že Boh možno existuje, ale neveria, že bude súdiť. Keby ľudia verili, že po smrti bude spravodlivý Boží súd, formovalo by to ich každodenný život.

Ale Dávid nebol taký. Dávid dobre vedel a veril, že Boh od človeka vyžaduje spravodlivosť a svätosť. Dával si pozor, aby nezhrešil. Napriek tomu pociťoval istú páľavu vo svojom srdci. To, čo ho spaľovalo v srdci, bolo viac než len poznať, koľko dní mu ešte zostáva na tejto zemi. Trápil ho zmysel ľudského života vo vedomí prichádzajúcej smrti. Život sa mu javil ako márnosť vo svetle prichádzajúceho konca: „A hľa, dal si mi dni na šír niekoľko dlaní a môj vek je pred tebou ako nič. Áno, všetko je márnosť, i každý človek, čo i ako pevne stojí“ (verš 6). To súženie, ktoré Dávid vníma vo svojej duši, sa týka toho, že vo svetle Božej veľkosti a Božej večnosti je ľudský život, akokoľvek dobre prežitý, dokonca aj v prípade bohabojného človeka, ako lúsknutie prstami, je ako nič, a preto je márnosťou. A či sa takto necítíme niekedy aj my? Akokoľvek sa snažíme, čokoľvek robíme, nemáme pocit, že je to všetko nakoniec len márnosť? Čo z toho všetkého zostane? Aj tak to všetko nakoniec poberie smrť. Dávid to vyjadruje ako súženie svojho srdca: „Áno, človek ide ta ako tôňa; púha márnosť je, za čo sa nepokojí; hromadí, a nevie, kto to všetko poberie“ (verš 7).

Človek sa snaží v živote niečo dosiahnuť, niečo vybudovať, niečo zažiť a užiť si to naplno. Ale smrť nakoniec všetko vezme a nezostane z toho nič. Preto sa ľudský život a ľudská existencia javia ako márnosť. Aj Božia múdrosť nám pripomína, že si z tohto sveta nič neodnesieme: „Lebo nedoniesli sme ničoho na svet a je zrejmé, že ani nemôžeme nič odniesť“ (1. Timotejovi 6:7). Z prachu zeme sme boli učinení, keď nám Boh vdýchol život, a v prach sa obrátime, keď príde náš deň. Z tohto pohľadu sa preto celá ľudská existencia javí ako márnosť.

Ak by náš zemský život bol tým jediným, čo máme, a smrťou by sa všetko skončilo, potom by naozaj ľudská existencia bola márnosťou. Ak ľudský život vnímame ako márnosť, tak nás to upriamuje na večnosť. Ako pre Dávida, rovnako tak aj pre nás je východiskom z pocitov márnosti uprieť svoj pohľad na nebeskú vlasť a na večný život: „A tak teraz na čože by som očakával, ó, Pane? Ten, na koho sa nadejem, si ty“ (verš 8). Naša živá nádej spočíva v Bohu, v jeho spáse a v očakávaní vzkriesenia mŕtvych a večného života. A počas tých dní, ktoré máme vymerané tu na zemi, žime užitočne, hodní nášho povolania a vykúpenia.

